

The background of the cover is a lush, green forest scene. At the top, there are large, detailed green leaves of a vine, possibly ivy, with small glowing lights and swirling golden sparkles. The sky is a soft, hazy blue with wispy white clouds. In the center, the title is written in a large, ornate, dark brown serif font. Below the title, there are more green bushes and trees. At the bottom, the author's name is written in a white, bold, serif font. The overall atmosphere is magical and ethereal.

NEJTEMNĚJŠÍ
ČÁST
LESA

HOLLY BLACKOVÁ

**NEJTEMNĚJŠÍ
ČÁST LESA**

The Darkest Part of the Forest
Copyright © 2015 by Holly Black
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Magdaléna Musichina, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1013-3 (pdf)

HOLLY BLACKOVÁ

NEJTEMNĚJŠÍ
ČÁST
LESA

*Věnováno Sarah Rees Brennanové,
skvělé přítelkyni a mé inspiraci*

*No tak, mé dítě, kdybychom zamýšleli ti ublížit, copak
bychom číhali zrovna zde, v nejtemnější části lesa?*

Kenneth Patchen

KAPITOLA PRVNÍ

Na konci cesty vyšlapané lesem, za říčkou a dutým kmenem stromu plným brouků a termitů, byla skleněná rakev. Ležela přímo na zemi a vevnitř odpočíval chlapec, který měl na hlavě rohy a uši měl špičaté jako nože.

Vše, co o něm Hazel Evansová věděla – z toho, co jí řekli rodiče a jim zase jejich rodiče –, bylo, že tam chlapec ležel odjakživa. Nezáleželo na tom, co kdo udělal, nikdy se neprobudil.

Neprobudil se, když si Hazel a její bratr Ben za dlouhých letních měsíců lehávali na víko rakve, upřeně se dívali dovnitř skrz křišťálovou desku zamlženou jejich dechem a vymýšleli velkolepé plány. Neprobudil se, když na něj přišli zírat turisté, ani když bořiči mýtů přišli přísahat, že není skutečný. Neprobudil se o podzimních víkendech, když přímo nad ním tancovaly dívky nakrucující se v rytmu řinčivých zvuků linoucích se z reproduktorů nedalekého iPodu. Nevšiml si, když Leonie Wallaceová pozvedla svou lahev piva, jako by vzdávala čest celému strašidelnému lesu. Ani se nepohnul, když Benův nejlepší kamarád Jack Gordon připsal líhovkou na jednu stranu rakve v PŘÍPADĚ NOUZE ROZBIJ SKLO, ani když vzal Lloyd Lindblad velké

kladivo a doopravdy to zkusil. Nezáleželo na tom, kolik večírků se kolem rohatého chlapce odehrálo – a byly jich celé generace, až se tráva kolem třpytila letitým nánosem zelených a jantarových střepů z lahví a keře zářily stříbrem, zlatem a rzí pomačkaných plechovek –, ani na tom, co se na těch večírcích dělo. Chlapce ve skleněné rakvi nedokázalo nic probudit.

Když byli malí, Ben a Hazel pro něj vili věnce z květin a vyprávěli mu o tom, jak by ho mohli vysvobodit. Tehdy měli v plánu zachránit každého, kdo to ve Fairfoldu potřeboval. S přibývajícímí léty chodila Hazel k rakvi v podstatě jen v noci, s velkou skupinou ostatních, když ale shlédla na chlapcovu podivnou, krásnou tvář, na hrudi stále měla svíravý pocit.

Nezachránila ho a nezachránila ani Fairfold.

„Hej, Hazel!“ zavolala Leonie a odtančila kousek na stranu, aby kamarádce udělala místo, kdyby se k ní Hazel chtěla na víku rakve rohatého chlapce přidat. Nahoře byla také Doris Alvarová, stále ve svém oblečku roztleskávačky ze zápasu, který jejich škola ten večer prohrála, lesklý kaštanový culík jí švihal vzduchem. Obě dívky měly tváře zčervenalé alkoholem a nadšením.

Hazel zamávala Leonii na pozdrav, ale na rakev nevyšla, i když ji to lákalo. Místo toho se začala prodírat davem teenagerů.

Fairfoldská střední byla malá škola. Ačkoliv se tu tvořily party (některé, pravda, měly jen jednoho člena, jako třeba v případě Megan Rojasové, která byla jejich jedinou gotičkou), stejně museli všichni chodit na večírky spolu, pokud chtěli mít kolem sebe dost lidí, aby se vůbec bylo s kým bavit. Ale to, že se chodili bavit všichni společně, ještě neznamenalo, že jsou všichni přátelé. Ještě před měsícem

patřila Hazel k jedné partě holek, proměnádovaly se po škole s výraznými očními linkami a pohupujícími se zářivými náušnicemi pichlavými jako jejich úsměvy. Složily přísahu, zpečetěnou lepkavou lesklou krví vysátou z palců, že budou kamarádky navždy. Začala se od nich vzdalovat poté, co ji Molly Lipscombová požádala, aby políbila a následně opustila jejího ex-přítele, ale když to pak Hazel udělala, Molly se na ni rozzlobila.

Ukázalo se, že všechny ostatní Hazeliny kamarádky byly vlastně kamarádky Molly. I když byly do celého plánu zapojené, předstíraly, že o ničem nevěděly. Dělal, jako by se stalo něco, za co by se Hazel měla omluvit. Chtěly, ať přizná, že to udělala schválně, aby Molly ublížila.

Hazel líbala kluky z různých důvodů – protože byli roztomilí, protože byla trošku opilá, protože se nudila, protože si to nechali líbit, protože to byla zábava, protože vypadali osaměle, protože to na chvíli zahnilo její strach, protože si nebyla jistá, kolik polibků jí ještě zbývá. Ale kluka, který doopravdy patřil k někomu jinému, políbila jen jednou, a znovu už by to za žádných okolností neudělala.

Alespoň pořád měla svého bratra, se kterým mohla trávit čas, i když zrovna teď byl ve městě na rande s nějakým klukem, kterého potkal na internetu. A taky měla Benova nejlepšího přítele Jacka, i když ji znervózňoval. A taky měla Leonii.

To byla spousta přátel. Vlastně až moc velká, když se vezme v úvahu pravděpodobnost, že Hazel každým dnem zmizí a opustí je. Kvůli takovým myšlenkám nakonec nikoho nepožádala, aby ji na večírek vzal autem, ačkoliv to znamenalo jít celou cestu pěšky, nejdřív kolem farem a starých tabákových stodol a pak do lesa.

Byla jedna z těch prvních podzimních nocí, kdy je vzduch prosycen kouřem a bohatou sladkou vůní rozvířených spadanych listů a všechno se zdá možné. Měla na sobě nový zelený svetr, své oblíbené hnědé kozačky a v uších laciné zelené smaltované kruhy. Její rozpuštěné zrzavé vlasy se stále leskly letním zlatem, a když se podívala do zrcadla, aby si před tím, než vyjde ze dveří, nanesla na rty trochu tónovaného balzámu, pomyslela si, že vlastně vypadá celkem dobře.

Playlist měla na starosti Liz, pouštěla písničky z telefonu do reproduktorů svého starého Fiatu a vybírala tak hlasitou taneční hudbu, až se stromy kolem otřásaly. Martin Silver se snažil sbalit Lourdes a zároveň i její nejlepší kamarádka Namiyu, což mu ale nikdy, *nikdy* nemohlo vyjít. Molly se smála v půlkruhu dalších holek. Stephen, v košili zastříkané barvou, seděl na své dodávce se zapnutými světly a popíjel z placatky načerno pálenou whisky Franklina-táty, až příliš zaneprázdněný nějakým osobním žalem, než aby se staral, jestli ho ten dryák nepřipraví o zrak. Jack a jeho bratr (no, *víceméně* jeho bratr), quarterback Carter, seděli na kládě nedaleko skleněné rakve. Smáli se a Hazel lákalo přisednout si k nim a smát se spolu s nimi, jenže ji lákalo i připojit se k tanci nahoře na rakvi. A taky ji lákalo utéct zpátky domů.

„Hazel,“ oslovil ji kdosi, a když se otočila, uviděla, že před ní stojí Robbie Delmonico.

Úsměv jí zamrzl na rtech.

„Tebe už jsem dlouho neviděl. Sluší ti to.“ Jeho tón se ale zdál spíš nenávislný.

„Díky.“ Robbie *určitě* věděl, že se mu vyhýbá schválně, kvůli čemuž se cítila hrozně, ale od té doby, co se líbali na jedné party, ji pořád pronásledoval, jako by mu zlomila

srdce, což bylo ještě horší. Nedala mu kopačky ani nic podobného, nikdy ji ani nepozval na rande. Jen na ni utrápeně zíral a kladl zvláštní, navádějící otázky typu: „Co budeš dělat po škole?“ A když mu odpověděla „Nic moc, jen se tak poflakovat“, nikdy nic jiného nenavrhla, nikdy ani nenaznačil, že by se chtěl stavit.

To kvůli líbání kluků, jako byl Robbie Delmonico, si ostatní mysleli, že Hazel by klidně políbila *kohokoliv*.

Tenkrát jí to vážně přišlo jako dobrý nápad.

„Díky,“ zopakovala, trochu hlasitěji, a kývla. Už se začala otáčet k odchodu.

„Máš nový svetr, že?“ řekl a smutně se na ni usmál, jako by věděl, že je milé si toho všimnout, a taky že milí kluci skončí vždycky poslední.

Legrační bylo, že než se na něj tehdy vrhla, nijak zvlášť si jí nevšímal. Jako by se tím, že přitiskla své rty na jeho – pravda, dovolila i určitou míru osahávání –, proměnila v jakousi krutou bohyni lásky.

„Jo, je nový,“ odpověděla a znovu přikývla. V jeho společnosti se cítila přesně tak bezcitná, jaká očividně připadala jemu. „No, tak se zatím měj.“

„Jasně,“ sykl a nechal to slovo viset ve vzduchu.

A pak, v ten rozhodující okamžik, kdy už už chtěla odejít, ji ovládl pocit viny a vyslovila něco, o čem věděla, že by to říkat neměla. Něco, za co na sebe bude celý večer naštvaná. „Možná se ještě později uvidíme.“

V jeho očích zazářila naděje. Až příliš pozdě si uvědomila, jak to pochopil – jako slib. Jediné, co mohla v té chvíli dělat, bylo utéct za Jackem a Carterem.

Jack – který se Hazel kdysi, když byla mladší a hloupější, líbil – vypadal, že ho její příchod za nimi překvapil, což bylo zvláštní, protože jeho většinou nikdy nic nezaskočilo.

Jak o něm kdysi řekla jeho matka, Jack předvídal burácení hromu dřív, než se blesk vůbec obtěžoval objevit na obloze.

„Hazel, Hazel, s modrýma očima. Ten, kdo ji políbí, jen pro pláč oči má,“ pronesl Carter, protože občas uměl být pěkný pitomec.

Carter a Jack vypadali skoro přesně stejně, jako by byli dvojčata. Stejně tmavé kudrnaté vlasy. Stejně jantarové oči. Stejná tmavě hnědá kůže, plné rty a široké lícni kosti, které jim všechny dívky ve městě záviděly. Ale dvojčata nebyli. Jack byl vyměněnec – *Carterův* vyměněnec, kterého víly podstrčily namísto Cartera, když ho jako malé dítě unesly.

Fairfold byl zvláštním místem. Ležel přesně ve středu Carlingského lesa, strašidelného lesa, který se hemžil bytostmi, jimž Hazelin dědeček říkal Zelenáci a její matka je nazývala Oni Sami, Lesní lid nebo prostě jen Lid. Ve zdejších lesích nebylo žádnou zvláštností vidět v řece plavat černého zajíce – i když zajíci většinou o plavání moc nestojí – nebo zahlédnout srnku, která se v okamžiku proměnila v běžící dívku. Každý podzim se část sklizených jablek dávala stranou pro krutého a nevypočitatelného Olšového krále. Každé jaro se pro něj navlékaly květinové řetězy.

A lesy skrývaly i jiné, daleko strašlivější bytosti, než byl Olšový král. V samotném srdci lesa přebývalo hrozné stvoření, příšera, která k sobě lákala neznalé cestovatele nářkem připomínajícím ženský pláč. Obyvatelé města byli dost znalí na to, aby věděli, že je třeba se jí bát. Její prsty byly z klacků, vlasy z mechu. Živila se smutkem a rozsévala zkázu. Přilákat se dala zpěvavým zaříkadlem, takovým, k jehož odříkávání se dívky navzájem vyzývaly na narozeninových pyžamových večírcích.

V kamenném kruhu v lese rostl hloh, u něhož mohli lidé žádat o splnění všech přání, o všechno, po čem jejich srdce toužilo. Stačilo na jednu z jeho větví za úplňku přivázat cár vlastního oblečení a čekat, dokud se neobjeví někdo z Lidu. Před rokem tam prý Jenny Eichmannová přišla prosit, aby ji přijali na Princeton, a slíbila za to vílám zaplatit čímkoliv si budou přát. Na školu se dostala, ale přesně v den, kdy jí přišel zvací dopis, dostala její matka mrtvici a na místě zemřela.

Přesně takové věci, od splněných přání přes rohatého chlapce po podivná zjevení, byly důvodem, proč do Fairfoldu neustále přijížděla spousta turistů, i když bylo město tak malé, že školka pro děti stála hned vedle domova pro seniory a nejbližší místo, kde se dala koupit nová pračka nebo bylo možné zajít do obchodního centra, bylo tři města daleko. V jiných městech měli k vidění největší klubko provázku na světě, obrovské kolo sýra nebo židli, která by byla dost velká i pro obra. Pyšnili se dechberoucími vodopády, třpytícími se jeskyněmi plnými zubatých krápníků nebo netopýry, kteří hnízdili pod mostem. Ve Fairfoldu měli chlapce ve skleněné rakvi. Měli tam Lid.

A pro Lid byli turisté snadnou kořistí.

Možná se jim takoví zdáli být i Carterovi rodiče. Jeho otec pocházel odjinud, ale jeho matka měla do turistky daleko. Na to, aby jí došlo, že jí ukradli dítě, stačila jediná noc, a hned věděla, co je potřeba udělat. Manžela poslala na celý den pryč a pozvala k nim domů několik sousedek. Spolu se daly do pečení chleba, štípaly dříví a naplnily starou kameininovou mísu solí. Když bylo všechno připraveno, Carterova matka vzala pohrabáč a rozpálila ho nad ohněm v krbu.

Nejdřív se zbarvil doruda, ale ona ho tam držela dál. Až když se kov rozžhavl doběla, přitiskla špičku pohrabáče

k rameni malého vyměněnce. Podvržené dítě ječelo bolestí tak silně, že jeho křik roztříštil skla v kuchyňských oknech.

Kolem se šířil pach, jako když se hodí do ohně čerstvá tráva. Kůže dítěte nabrala jasně rudou barvu. Popálenina po sobě zanechala jizvu. Hazel ji viděla, když se byli minulého léta s Jackem, Benem a Carterem koupat – roztáhla se, jak tělo rostlo, ale nezmizela.

Když popálíte vyměněnce, přivolá to jeho matku. Objevila se na prahu jen o okamžik později, s uzlíčkem v náruči. Vypadala prý hubená a vysoká, s vlasy hnědými jako podzimní listí. Její pokožka měla barvu kůry a její oči se v jednom kuse měnily, chvíli byly jako tekuté stříbro, pak zlaté jako soví oči a nakonec otupělé a šedé jako kámen. Nikdo by si ji nemohl splést s člověkem.

„Děti nám nekradete,“ řekla Carterova matka – nebo se to tak alespoň vyprávělo v příběhu, který Hazel už tolikrát slyšela. „Nenecháváte nás mizet, neseláte na nás nemoci. Tak to bylo po celé generace a tak to taky zůstane!“

Víla jako by se před ní scvrkla. Místo odpovědi jí podala dítě, které přinesla, zabalené v pokrývkách, spící klidně jako ve vlastní kolébce. „Vezmi si ho,“ pronesla.

Carterova matka ho k sobě přitiskla a nasála jeho vůni, která připomínala kyselé mléko a která se jí konečně zdála správná. Řekla, že to je to jediné, co Lesní lid neumí napodobit. To druhé dítě zkrátka nevonělo jako Carter.

Víla žena natáhla paže ke svému vlastnímu nařikajícímu dítěti, ale sousedka, držíc ho v náruči, ustoupila dozadu. Před ní se postavila Carterova matka.

„Zpátky ho nedostaneš,“ oznámila víle, vlastní dítě podala své sestře a zvedla přichystané železné piliny, červené bobule a sůl, na ochranu před vílinými kouzly. „Pokud ti nevadilo se ho vzdát, i kdyby jen na jedinou hodinu, tak

si ho nezasloužíš. Nechám si je oba a vychovám je jako vlastní. To bude spravedlivý trest za to, že jste porušili naši dohodu.“

Na to elfí žena promluvila hlasem, ve kterém se ozývala prudkost větru a deště i šelest listů křehce praskajících pod nohama. „Není na vás vynášet nad námi soudy. Nemáte žádnou moc, žádné právo. Vrať mi mé dítě, a já tvému domu požehnám, necháš-li si ho, budeš litovat!“

„K čertu s tím a k čertu i s tebou!“ vyprskla Carterova matka, alespoň podle každého, kdo ten příběh kdy vyprávěl. „Vypadni!“

A od té doby, přestože si některé ze sousedek stěžovaly, že Carterova matka přivolává potíže, žil Jack s Carterovou rodinou. Stal se jeho bratrem a Benovým nejlepším kamarádem. Všichni si na Jacka zvykli a nikoho už neudivovalo, že jeho uši končí špičkou, že jeho oči občas stříbrně zazáří, ani že umí předpovídat počasí lépe než kterýkoliv meteorolog ve zprávách.

„Myslíš, že Ben se teď baví líp než my?“ zeptal se Hazel Jack a vytrhl ji tak z přemítání o jeho minulosti, jeho jizvě a jeho pohledném obličeji.

Pokud Hazel brala líbání kluků na lehkou váhu, Ben to měl přesně naopak. Chtěl být zamilovaný, byl až moc ochotný dát někomu celé své tlukoucí srdce. Odjakživa byl takový, i když ho to občas stálo víc, než o čem by jí bylo příjemné přemýšlet.

Ale dokonce ani kluk jako on neměl na internetu moc štěstí.

„Myslím, že Benovo rande bude nuda.“ Hazel vzala Jackovi z ruky plechovku piva a lokla si. Chutnalo kysele. „Většinou to bývá nuda, i s těma, co jsou lháři. Hlavně s nima. Nevím, proč se vůbec obtěžuje.“

Carter pokrčil rameny. „Kvůli sexu?“

„Má rád příběhy,“ řekl Jack a obdařil Hazel spiklenec-kým úšklebkem.

Hazel si z horního rtu olízla pěnu, trochu ji to rozveselilo. „Jo, asi máš pravdu.“

Carter se postavil, oči upřené na Megan Rojasovou, která právě dorazila, vlasy čerstvě nabarvené na fialovo, v ruce lahev skořicové vodky a na nohou vysoké boty s vyšívánými pavučinami a ostrými podpatky, které se bořily do měkké země. „Jdu pro další pivo. Chcete něco?“

„Hazel mi to moje zabavila,“ řekl Jack a kývl jejím směrem. Silné stříbrné kroužky v jeho uších se zaleskly ve světle měsíce. „Tak bys mohl vzít další nám oběma?“

„Snaž se nezlomit žádné nové srdce, zatímco budu pryč,“ řekl Carter Hazel. Snad to myslel jako vtip, ale jeho tón nebyl úplně přátelský.

Hazel zaujala Carterovo místo na kládě a pozorovala, jak dívky tančí a ostatní popíjejí. Připadala si ode všeho tak nějak vzdálená, zbytečná, bezradná. Kdysi měla poslání, takové, že pro něj byla ochotná vzdát se čehokoliv, ale ukázalo se, že některých cílů nelze dosáhnout jen odříkáním.

„Nic si z něho nedělej,“ řekl jí Jack, hned jak byl jeho bratr mimo doslech na druhé straně rakve. „Neudělalas s Robem nic špatně. Každý, kdo nabídne své srdce na stříbrném podnose, dostane, co si zaslouží.“

Hazel pomyslela na Bena a říkala si, jestli je to pravda.

„Prostě dělám pořád dokola tu stejnou chybu,“ odtušila. „Přijdu na oslavu a políbím kluka, kterého by mě ve škole políbit nikdy ani nenapadlo. Vlastně jsou to kluci, na kterých ani nic nevidím. Jako kdybych čekala, že mi tady v lese odhalí nějakou svoji tajnou stránku. Ale oni jsou vždycky stejní.“

„Je to jen líbání.“ Zazubil se na ni, jeden koutek rtů se mu při tom zkroutil nahoru a uvnitř ní se něco pohnulo. Jackův a Carterův úsměv si nebyly vůbec podobné. „Je to jen zábava. Nikomu neubližuješ. Není to jako bys kluky *bodala* jen proto, aby se tu něco dělo.“

Překvapeně se zasmála. „Možná bys to měl takhle říct Carterovi.“

Neřekla mu, že jí nejde ani tak o to, aby se něco dělo, jako spíš o to, že nechce být jediná, kdo v sobě skrývá tajemství.

Jack jí kolem ramene ovinul paži, žertovně předstíral, že flirtuje. Bylo to přátelské, vtipné. „Je to můj bratr, takže ti můžu s jistotou říct, že je to idiot. Člověk se ale mezi nudnými obyvateli Fairfoldu nějak zabavit musí.“

Potrásla hlavou, usmívala se a pak k němu otočila hlavu. Přestal mluvit a ona si najednou uvědomila, jak blízko u sebe jsou jejich obličej.

Tak blízko, že cítila na tváři teplo jeho dechu. Tak blízko, že mohla pozorovat zlaté odlesky na jeho tmavých řasách a jemnou křivku jeho rtů.

Rozbušilo se jí srdce, zamilovanost jejího desetiletého já se pomstychtivě vrátila. Cítila se přesně tak zranitelně a hloupě jako tehdy. Ten pocit nenáviděla. To ona teď lámala srdce, ne naopak.

Každý, kdo nabídne své srdce na stříbrném podnose, dostane, co si zaslouží.

Byl jen jeden způsob, jak zapomenout na kluka. Jediný způsob, jaký kdy fungoval.

Jackův pohled byl trochu zasněný, jeho rty lehce pootevřené. Zdálo se jí správné překonat vzdálenost mezi nimi, zavřít oči a přitisknout své rty na jeho. Hřejivě a něžně jí na kratičký okamžik polibek opětoval.

Pak se od ní odtáhl a zamrkal. „Hazel, já jsem nemyslel...”

„Ne,“ řekla, vyskočila na nohy a tváře jí hořely. Byl to její kamarád, nejlepší kamarád jejího bratra. Záleželo jí na něm. Za žádných okolností by nebylo v pořádku ho políbit, ani kdyby to sám chtěl, což očividně nebyl ten případ, a o to hůř to všechno vypadalo. „Samozřejmě že ne. Promiň. Promiň! Říkala jsem ti, že bych neměla líbat jen tak kdekoho, a už jsem to zase udělala.“

Ustoupila od něj.

„Počkej,“ začal a pokusil se ji chytit za paži, ale jí se nechťelo čekat, dokud nenajde ta správná slova, kterými by zmírnil ránu zklamání.

Hazel utekla. Když mýjela Cartera, sklopila hlavu, aby se nemusela dívat na jeho vyčítavý pohled. Cítila se pitomá, a co hůř, cítila, že si odmítnutí zasloužila. Dobře jí tak. Dostihla ji karmická spravedlnost, což se ve skutečném životě většinou nestávalo, nebo alespoň ne tak rychle.

Zamířila přímo k Franklinovi. „Můžu se trochu napít?“ ukázala na kovovou placatku v jeho ruce.

Podíval se na ni zastřenýma, krví podlitýma očima, ale kupodivu jí lahev podal. „Nebude ti to chutnat.“

A taky že ne. Kořalka se jí rozpálila v krku.

Ale i tak spolkla ještě další dva hlty. Doufala, že jí to pomůže zapomenout na všechno, co se stalo od chvíle, co dorazila na večírek. Doufala, že Jack Benovi nikdy neřekne, co provedla. Doufala, že bude předstírat, že se to vůbec nestalo. Zkrátka si přála vrátit všechno zpátky, vypárat vlákna času jako vlnu ze svetru.

Mezitím na mýtině, osvětlené světly Stephenova auta, vyskočil Tom Mullins, linebacker a všeobecně známý

cholerik, na skleněnou rakev tak nečekaně, že to přimělo dívky seskočit dolů. Vypadal úplně mimo, vlasy se mu lepily na zpocený rudý obličej.

„Heeej!“ zařval a skákal při tom nahoru a dolů, dupal, jako by se snažil sklo rozbít. „Hej, budíček, budíček. No tak, ty starodávnej hajzle, prober se!“

„Nech toho,“ mával na Toma Martin, aby slezl dolů. „Zapoměls, co se stalo Lloydovi?“

Lloyd byl ten typ člověka, který rád podpaloval věci a nosil do školy nůž. Vždycky když učitelé zapisovali docházku, chvíli jim trvalo, než si uvědomili, jestli je za školou, nebo zase dočasně vyloučený. Minulé jaro šel jednou v noci na rakev s velkým kladivem. Rakvi se nic nestalo, ale když se příště Lloyd pokusil založit oheň, dost se popálil. Ještě teď ležel ve filadelfské nemocnici, kde mu museli novou kůži na obličej implantovat z jeho zadku.

Někteří tvrdili, že to Lloydovi způsobil rohatý chlapec, protože se mu nelíbilo, když si lidé zahrávali s jeho rakví. Jiní že ten, kdo proklel rohatého chlapce – ať už to byl kdokoliv –, proklel i sklo, takže když se někdo pokusí ho rozbít, přivolá tím na sebe neštěstí. A přestože to Tom Mullins všechno slyšel, bylo mu to jedno.

Hazel přesně věděla, jak se cítí.

„Vstávej!“ křičel, kopal, dupal a skákal. „Hej, lenochu, je čas vstááááávat!“

Carter ho chytil za paži. „No tak, Tome. Pojď, chystáme se nalívat panáky, o to přece nechceš přijít.“

Tom znejistěl.

„No pojď,“ zopakoval Carter. „Teda pokud už nemáš dost.“

„Jo,“ přizvukoval mu Martin a snažil se znít přesvědčivě. „Možná už víc pití ani nevydržíš, Tome.“

To zabralo. Tom nemotorně slezl dolů, potácel se od rakve pryč a protestoval, že by toho zvládl vypít víc než oni oba dohromady.

„Hm, takže zase další nudná noc ve Fairfoldu, kde je každý buď magor, nebo elf,“ postěžoval si Hazel Franklin.

Znovu si lokla ze stříbrné placatky. Začínala si na pocit, že je její jícen v plamenech, zvykat. „Asi tak nějak.“

Franklin se pousmál, panenky rudě ohraničených očí mu těkaly. „Chceš se líbat?“

Vypadal, že se cítí stejně mizerně jako Hazel. Franklin, který první tři roky ve škole sotva promluvil a o kterém si všichni mysleli, že občas jí k večeři maso zvířat, co je našel přejetá na silnici. Franklin, který jí nikdy nebyl vděčný, když se zeptala, co ho trápí. Klidně by se vsadila, že by nejradši zapomněl na stejnou spoustu věcí jako ona.

Přišla si trochu omámená a úplně bezstarostná. „Proč ne.“

Když spolu odcházeli od auta do lesa, zadívala se zpátky na ostatní. Jack ji pozoroval s nečitelným výrazem ve tváři. Odvrátila se. Když ruku v ruce procházeli pod dubem, Hazel se zdálo, že zahlédla, jak se nad nimi hýbou větve připomínající prsty. Když se ale podívala znovu, viděla už jen stíny.

KAPITOLA DRUHÁ

Tenkrát v létě, když byl Ben malý a Hazel stále ještě v maminčině břiše, vyrazila jejich matka malovat na mýtinu do lesa. Rozprostřela deku na trávě a usadila na ni Bena, pečlivě namazaného opalovacím krémem a žužlajícího suchar, zatímco nanášela na plátno karmínovou a sytě oranžovou barvu. Malovala už skoro hodinu, když si všimla, že ji z chladivého stínu nedalekých stromů pozoruje jakási žena.

Ta žena – podle toho, jak ji matka popisovala, když později příběh vyprávěla – měla hnědé vlasy svázané šátkem a nesla košík malých zelených jablek.

„Jste opravdová umělkyně,“ řekla jí neznámá, posadila se do dřepu a potěšeně se usmívala. Až tehdy si matka všimla, že její volné šaty jsou ručně tkané a velmi jemné. Na malou chvíli si myslela, že to bude asi jedna z těch hospodyněk, které zavařují plody z vlastní zahrádky, chovají slepice a šijí si oblečení. Pak ale uviděla její uši, které končily jemnými špičkami, a uvědomila si, že je to víla z Lesního lidu, vychytralá a nebezpečná.

A bohužel, jak už to tak u umělců bývá, matku to spíš zaujalo, než vyděsilo.

Vyrostla ve Fairfoldu a o Lesním lidu slyšela nekonečné množství příběhů. Věděla o sluji krviskřetů, kteří si své oblečení barvili lidskou krví a o kterých se říkalo, že prý žijí u staré jeskyně na kraji města. Slyšela o hadí ženě, kterou bylo občas za chladných večerů možné zahlédnout na okraji lesa. Věděla i o příšeře ze suchých větví, kůry stromů, hlíny a mechu, která dokázala proměnit krev těch, kterých se dotkla, v mizu.

Pamatovala si píseň, kterou s ostatními děvčaty zpívaly, když skákaly přes švihadlo:

*Příšera tu číhá v lese,
ten, kdo zlobil, ať se třese.
Zatáhne tě pod jehličí,
pomoci se nedokřičíš.
Okousané kosti pod kořeny stromů,
nikdy, nikdy, nikdy nevrátíš se –*

Pokřikovaly ji radostně, jen poslední slovo nikdy nevyšlo. Kdyby to udělaly, mohlo by to příšeru přivolat – přesně k tomu byla vlastně říkanka určená. Ale dokud zůstalo poslední slovo nevyřčené, kouzlo nefungovalo.

Ne všechny příběhy byly děsivé. Lid byl znám nejen svou krutostí, ale i velkorysostí. Jedné z holčiček, se kterými si Ben hrával, kdysi ukradla panenku rusalka. O týden později se ta samá holčička probudila se šňůrami překrásných říčních perel kolem krku. To proto byl Fairfold výjimečné město, mělo blízko k magii. Nebezpečné magii, to ano, ale přece...

Lidé říkali, že jídlo ve Fairfoldu chutná lépe díky kouzlům, která ho prostupují. Sny jsou tu živější. Umělci nacházejí inspiraci snadněji a jejich díla jsou nádherná.

Láska je hlubší, hudba příjemnější na poslech a nápadité myšlenky přicházejí častěji než jinde.

„Nechte mě si vás nakreslit,“ řekla matka a sáhla pro svůj skicář a pár uhlů. I jí přišlo, že maluje ve Fairfoldu lépe.

Žena se zdráhala. „Namalujte radši má krásná jablka. Už teď po nich hniloba natahuje prsty, zatímco já zůstanu stejná po všechna dlouhá léta svého života.“

Z těch slov matku zamrazilo.

Žena si všimla jejího výrazu a rozesmála se. „Ó ano, zažila jsem žalud, než se stal stromem. Vejce před slepicí. A zažiju to všechno znova.“

Matka se zhluboka nadechla a znovu se pokusila ji přesvědčit. „Když mi dovolíte vás nakreslit, až bude ten obrázek hotový, dám vám ho.“

Elfka o tom dlouho uvažovala. „Můžu si ho nechat?“

Matka přikývla, žena souhlasila, a tak se dala do práce. Zatímco kreslila, povídaly si o svých životech. Žena jí vyprávěla, že kdysi patřivala k Východnímu dvoru, ale že se rozhodla následovat jednoho z pánů do vyhnanství. Řekla matce o své nově objevené lásce k hloubce lesa, ale také o touze po svém starém životě. Na oplátku jí matka vylíčila obavy o své první dítě, které na dece už začínalo být podrážděné, nudilo se a poplakávalo, protože potřebovalo vyměnit plenu. Co když z Bena vyroste někdo úplně jiný, než je ona, někdo bez zájmu o umění, někdo nudný a konvenční? Její vlastní rodiče z ní byli v jednom kuse zklamaní, protože nebyla jako oni. Co když to s Benem bude mít stejně?

Když byla matka s kresbou hotová, ženě se nad její dokonalostí tajil dech. Klekla si vedle dítěte na deku a přiložila mu palec ke spánku. Hned nato začalo křičet.

Matka ženu odstrčila. „Cos mu provedla?“ křikla na ni. Po čele jejího syna se rozpíjela červená skvrna ve tvaru špičky prstu.

„Za kresbu, kterou jsi mi darovala, ti dlužím laskavost.“ Žena se zvedla, tyčila se nad matkou, vyšší, než se zdálo být možné, zatímco matka k sobě pevně tiskla kvílejícího Bena. „Nemohu změnit jeho povahu, ale dám mu dar naší hudby. Bude umět hrát hudbu tak sladkou, že nikdo, kdo ji uslyší, nebude moci myslet na nic jiného. Hudbu plnou vílí magie. Bude ho tížit, změní ho, udělá z něj umělce, nezávisle na tom, co jiného si bude přát. Každé dítě, aby se stalo skutečně zajímavým, potřebuje ve svém životě neštěstí. Takový je můj dar pro tebe – umění ho bude přitahovat, ať už ho bude milovat, nebo ne.“

S těmito slovy si žena vzala svou kresbu a zanechala matku schoulenou na dece, naříkající a s rukama semknutýma kolem Bena. Nebyla si jistá, jestli je teď její syn požehnaný, nebo prokletý.

Nakonec se ukázalo, že obojí.

Zato Hazel, vznášející se v klidném moři plodové vody, nebyla ani jedno. Jejím neštěstím, pokud ji vůbec nějaké stihlo, bylo zůstat tak normální a průměrná jako každé jiné dítě, které se kdy narodilo.

KAPITOLA TŘETÍ

Hazel se z večírku vrátila domů pozdě v noci a u kuchyňského stolu našla Bena, jak lžící loví z mléka poslední kousky müsli. Bylo chvíli po půlnoci, ale jejich rodiče byli dosud vzhůru a pracovali. Z oken jejich společného ateliéru zářilo světlo. Občas, když je obzvlášť silně zasáhla inspirace nebo blížící se uzávěrka, tam jeden z nich i usnul.

Hazel to nevadilo. Byla pyšná, jak moc se lišili od rodičů ostatních. Vychovali ji k tomu. „Normální lidi,“ říkali často s povzdechem. „Normální lidi si myslí, že jsou šťastní, ale to jen proto, že jsou moc hloupí na to, aby si uvědomovali cokoli jiného. Lepší být nešťastný, ale zato zajímavý, no ne, maličká?“ Potom se vždycky rozesmáli. Občas, když mýjela jejich ateliér a nasávala nosem povědomou vůni terpentýnu, laku a čerstvé barvy, si ale Hazel přece jenom říkala, jaké to asi je mít normální, šťastné, hloupé rodiče, ale vždycky si pak za takové myšlenky připadala provinile.

Ben k ní vzhlédl, chrpově modré oči ohraničené černým obočím, stejným, jako bylo to její. Jeho zrzavé vlasy byly neupravenější než obvykle, volné prstýnky kadeří zacuchané. Trčel mu z nich list.

Hazel se natáhla, aby mu ho vyndala, a zaculila se. Byla dost opilá na to, aby jí všechno připadalo trochu zamlžené, a bolely ji rty od toho, jak se k nim Franklin tiskl. To všechno ale byly detaily, na které se nechtěla soustředit. Nechtěla si z té noci pamatovat nic, Jacka ani to, jak moc hloupě se chovala, prostě nic. Představovala si, jak nad těmi vzpomínkami zaklaplo těžké víko truhly, zavřel se visací zámek a pak se celá truhla potápí až na dno oceánu její mysli. „Jaké bylo rande?“ zeptala se.

Ben si povzdechl a odsunul misku stranou po opotřebovaném ubruse. „V podstatě na nic.“

Hazel položila hlavu na stůl a podívala se na něj. Z tohohle úhlu se zdál skoro nereálný, jako by stačilo přivřít oči a mohla by prohlédnout skrz něj. „Byl ujetej na něco divnýho? Na gumové oblečky? Klaunské kostýmy? Gumové klaunské kostýmy?“

„Ne, nebyl.“ Bena to nepobavilo. Do úsměvu se nutil.

Zamračila se. „Jsi v pohodě? Stalo se n–“

„Ne, ne, vůbec ne,“ vyrazil ze sebe Ben, aby si nedělala starosti. „Šli jsme do jeho bytu a byl tam jeho ex. Tím myslím, jakože tam s ním pořád *bydlel*.“

Zajíkla se. Znělo to opravdu hrozně. „To myslíš vážně? A on ti o tom předtím nic neřekl?“

„Řekl mi, že má ex-přítele a tečka. To má každý! Dokonce i já! A ty jich máš, kolik, miliony?“ Zazubil se, aby poznala, že žertuje.

Neměla na takové vtipy náladu. „Nejsou to ex, když mě nikdy nepozvali na rande,“ odsekla.

„Každopádně když jsme vešli dovnitř, ten kluk tam seděl u televize a tvářil se zničeně. Fakt mu nebylo příjemné, že tam jsem, očividně na to vůbec nebyl připravený. Můj doprovod zatím mluvil o tom, jak je jeho bývalý v pohodě

a že mu ani nebude vadit spát na gauči, abychom my mohli do ložnice. V tu chvíli jsem si uvědomil, že ložnice je tam jen jedna. A taky jsem si uvědomil, že musím okamžitě vypadnout. Ale jak? Přišlo mi, že jim nemůžu nic říct, protože by to nebylo slušné. Víš jak, společně utvářená realita, společenská smlouva a tak dál. Prostě to nešlo.“

Hazel si odfrkla, ale on ji nevnímal.

„Tak jsem řekl, že jdu na záchod, schoval jsem se tam a snažil se sebrat odvalu. Pak jsem se zhluboka nadechl, vyšel z koupelny a plynule pokračoval ven ze dveří bytu a dolů po schodech. Když jsem se dostal na chodník, vypálil jsem pryč.“

Zasmála se při představě, jak uskutečňuje svůj nepříliš nenápadný plán.

„Protože zdrhnout vůbec není nezdvořilé.“

Ben ve vši vážnosti zavrtěl hlavou. „Míň trapné.“

To ji rozesmálo ještě víc. „Díval ses do mailu? Myslím tím, že ti určitě napíše a bude chtít vědět, kam ses ztratil. To nebude trapné?“

„Děláš si srandu? Na e-mail už se v životě nepodívám,“ prohlásil Ben procítěně.

„Taky fajn,“ řekla Hazel. „Kluci na internetu lžou.“

„Všichni kluci lžou,“ poznamenal na to Ben. „A všechny holky taky. Já lžu. Ty lžeš. Nedělej, že ne.“

Byla zticha, protože měl pravdu. Lhala. Lhala hodně, hlavně Benovi.

„No a co ty? Jak se dneska v noci měl náš princ?“ zeptal se.

Za všechna ta léta si Hazel s Benem o rohatém chlapci navymýšleli spousty příběhů. Oba nakreslili nekonečné množství obrázků jeho krásné tváře a zakroucených rohů otcovými fixy, matčinými uhly a – ještě předtím – vlastními

voskovkami. Když Hazel zavřela oči, dokázala si ho před sebou živě představit – jeho kabátec v barvě půlnoční modři se zlatě vyšívanými fénixy, gryfy a draky. Bledé ruce přeložené jedna přes druhou, každá zdobená třpytivými prsteny. Nehty neobyčejně dlouhé a lehce zašpičatělé. Holínky z kůže slonovinové barvy. Tvář tak krásná, s tak dokonale tvořenými rysy, že když jste se na ni dívali příliš dlouho, začalo vám všechno ostatní připadat nesnesitelně ubohé.

Musí to být princ. Tak to rozhodl Ben, když ho uviděli poprvé. Princ jako ti z pohádek, jejichž zakletí může zlomit jen pravá láska. Tehdy si Hazel byla jistá, že právě ona bude jeho zachránkyní.

„Náš princ je pořád stejný,“ řekla. Nehodlala se o večeru bavit, ale nechtěla, aby to znělo podezřele. „Všichni jsou pořád stejní. *Všechno* je pořád stejné.“

Věděla, že Ben nemůže za to, že je ze svého života otrávená. Její rozhodnutí už nešlo vzít zpátky. Nemělo cenu ho litovat, a už vůbec ne kvůli tomu nenávidět vlastního bratra.

Za nějakou chvíli z ateliéru vyvrávoral jejich otec, aby si udělal šálek čaje a rozehnal je do postelí. Pracoval v časovém presu, snažil se dokončit ilustrace, které musel v pondělí odevzdat ve městě. Bylo pravděpodobné, že zůstane vzhůru celou noc, což znamenalo, že by si všiml, pokud by ani oni nešli spát.

Matka mu asi dělala společnost. Rodiče spolu začali chodit na umělecké škole ve Filadelfii. Spojovala je láska k dětským knihám, která vedla k tomu, že Ben a Hazel dostali – ke své nespokojenosti – jména podle známých postav dvou zajíčků. Brzy po ukončení školy se matka s otcem odstěhovali zpátky do Fairfoldu, bez peněz, s dítětem na cestě a odhodlaní se vzít, pokud by to znamenalo, že

je otcova rodina nechá zadarmo žít na farmě po jeho praradě. Otec předělal stodolu za domem na ateliér a jednu jeho polovinu využíval k práci na ilustracích do knížek, zatímco matka používala tu druhou k malování obrazů Carlingského lesa, které pak prodávala ve městě, většinou turistům.

Na jaře a v létě se to ve Fairfoldu turisty jen hemžilo. Mohli jste je zahlédnout, jak se cpou palačinkami s pravým javorovým sirupem v restauraci U Železnice, prohlížejí si trička a těžitka se čtyřlístky zalitými v pryskyřici v obchůdku Zvláštní zvláštnosti, nechávají si předpovídat budoucnost v tarotovém salonu Mystický měsíc, fotí se u princovy skleněné rakve, nakupují v bufetu U Annie balené sendviče na improvizované pikniky u Přízračného jezera nebo se procházejí rukou v ruce po ulicích a dělají, jako by Fairfold byl tím nejpodivnějším a nejpotrhlejším místem, na jakém kdy byli.

Každý rok jich pár zmizí.

Některé stáhnou pod hladinu Přízračného jezera mořibaby, těla se zapletou do husté sítě řas a naruší povlak vodních rostlin. Některé po setmění ušlapou koně s hřívou zdobenou zvonky a s jezdci z Lesního lidu na zádech. Některé najdou viset hlavou dolů ze stromů, kde vykrváceli nebo je něco okousalo. Jiní jsou objeveni na lavičkách v parku s tak vyděšenými výrazy zamrzlými na tvářích, že museli zemřít hrůzou. A jiní se jednoduše beze stopy ztratí.

Nebývá jich mnoho. Jeden dva za sezónu. Ale i to by mělo stačit, aby si toho někdo zvenčí všiml. Měla by existovat varování, doporučení v turistických příručkách, cokoliv. Měli by sem přestat jezdit. Ale oni nepřestávají.

O generaci dřív býval Lid obezřetnější. Měl spíš sklon tropit žertíky. Zbloudilý závan větru mohl odfouknout

nepozornou turistku vysoko do vzduchu a pak ji odnést několik kilometrů daleko. Pár turistů se mohlo pozdě v noci potáčet zpátky do svého hotelového pokoje, a když tam dorazili, zjistili, že za tu jedinou noc uplynulo šest měsíců. Občas se jeden z nich probudil s prameny vlasů zauzlovanými do sebe. Věci, o kterých si byli jistí, že je mají v kapsách, mizely a na jejich místě se objevovaly nové, zvláštní věci. Peníze se měnily v listí. Tkaničky se odmítaly rozvázat a stíny vypadaly potměšile, jako by si sem tam odskočily se pobavit.

Tehdy lidé s přičiněním Lidu umírali jen mimořádně.

„Turisti,“ říkávali místní s úšklebkem. A pořád to tak říkají. Protože stále všichni věří – a věřit musí –, že turisté dělají hlouposti, které pro ně mohou být smrtelně nebezpečné. A pokud se čas od času ztratil i někdo místní, nejspíš to bylo tím, že se choval jako turista. Měli přece vědět, že musí být opatrní. Obyvatelé Fairfoldu brali Lid jako nevyhnutelnou přírodní hrozbu, jako krupobití nebo příliv, dost silný na to, aby vás strhl do moře.

Bylo to zvláštní soužití, které mělo svá pravidla.

Museli Lid respektovat, ne se ho bát. Turisté se báli.

Museli se Lidu vyhýbat a nosit ochranné předměty. Turisté se nebáli dost.

Když na krátkou dobu žili Hazel a Ben ve Filadelfii, nikdo tam jejich příběhům nevěřil. Byly to divné dva roky. Museli se svou zvláštností naučit skrývat. Ale vrátit se zpátky do Fairfoldu bylo také obtížné, protože už si uvědomovali, jak podivné místo to ve srovnání s jinými je. A také proto, že když se vrátili, rozhodl se Ben vzdát své magie – své hudby – nadobro.

Což znamenalo, že se za nic na světě nesměl dozvědět, jakou cenu Hazel zaplatila za to, aby vůbec někam mohli